

- Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/435-15>.

2. Постанова Верховного Суду України від 27 квітня 2016 року № 6-372цс16 // [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/%28documents%29/BA1215201A13B772C2257FA4003039C1>.

3. Цивільне право України: навчальний посібник / кол. авторів; за ред. Г.Б. Яновицької, В.О. Кучера. – Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2015. – 468 с.

4. Роз'яснення Мін'юст України від 16.03.2011 р «Щодо форми правочинів» // [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://www.profiwins.com.ua/uk/letters-and-orders/ministry-of-justice/1865-1904.html>.

5. Договір дарування / Л. М. Горбунова, С. В. Богачов, І. Ф. Іванчук, Г. В. Красій; М-во юстиції України.- К.: ТОВ «Поліграф-Експрес», 2014.

Скрипник Р. В.

студент ЮД-546 юридичного факультету ДДУВС

Науковий керівник:

Андрієвська Л.О.

викладач кафедри цивільно-правових дисциплін ДДУВС

ЗАХИСТ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В УКРАЇНІ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ

Законодавча база є досить змістовною і в цілому відповідає міжнародним нормам. Сьогодні правовідносини в сфері інтелектуальної власності регулюються окремими положеннями Конституції України, нормами Цивільного, Кримінального, Митного кодексів України, Кодексу України про адміністративні правопорушення, відповідних процесуальних кодексів, окремих спеціальних законів та близько ста підзаконних нормативних актів. Крім того, Україна є учасницею багатьох міжнародних угод, які є частиною національного законодавства. Однак не можна не зауважити, що ефективність системи охорони інтелектуальної власності є недостатньою через цілий комплекс проблем, які потребують термінового вирішення. Все це перешкоджає розвитку інноваційної діяльності, утворенню в Україні цивілізованого ринку інтелектуальної власності. Крім того, залишаються не вирішеними питання щодо фінансування заходів у сфері трансферу технологій, організації управління та розвитку інфраструктури у сфері правової охорони інтелектуальної власності: запровадження у структурі Державного департаменту інтелектуальної власності посад державних інспекторів в усіх регіонах України; розширення штатної чисельності підрозділу з питань захисту прав інтелектуальної власності, Державної митної служби України;

удосконалення діяльності регіональних центрів науково-технічної та економічної інформації щодо надання інформаційних і консультативних послуг з питань інтелектуальної власності; функціонування Державної патентної бібліотеки та її регіональних відділень тощо [1, с 156].

Серед головних причин недостатнього рівня ефективності охорони інтелектуальної власності українських фізичних і юридичних осіб фахівці найчастіше називають такі: - відсутність у держави засобів на патентування і здійснення реєстраційних процедур за кордоном - низький рівень правової культури в країні - відсутність належних знань та інформації про порядок захисту інтелектуальної власності за межами України - законодавчу неврегульованість в Україні питань трансферу технологій, в т.ч. у випадках виїзду українських фахівців на роботу за кордон . У сфері законодавчого регулювання системи охорони інтелектуальної власності слід вирішити проблемні питання щодо володіння і управління правами на об'єкти інтелектуальної власності, які створюються за рахунок державного бюджету; колективного управління авторськими і суміжними правами; передачі прав на об'єкти інтелектуальної власності на комерційній основі; забезпечення розвитку франчайзингу, трансферу технологій; захисту комерційної інформації підприємств, а також ноу-хау; обліку об'єктів інтелектуальної власності та оцінки вартості нематеріальних активів; охорони раціоналізаторських пропозицій, порід тварин та сортів рослин, а також охорони фольклору, народних художніх промислів і традиційних знань [2,с.226].

Слід акцентувати увагу на впровадженні сучасних технологій управління процесами охорони інтелектуальної власності. Цьому сприяло б створення централізованого комп'ютерного банку даних щодо фірмових найменувань, зареєстрованих на території України; впровадження новітніх інформаційних технологій, зокрема, щодо патентної бібліотеки загального користування. Необхідно також розробити заходи з узгодження національної статистики щодо інтелектуальної власності із міжнародними стандартами в цій сфері. Разом з цим, зарубіжний досвід свідчить, що створити ефективну систему охорони інтелектуальної власності, спираючись виключно на державні структури, практично неможливо. Через це власникам інтелектуального продукту (юридичним і фізичним особам), а також творчим союзам України важливо активізувати процес створення недержавних організацій з питань охорони інтелектуальної власності, а також вивчити питання входження у відповідні міжнародні недержавні організації [3,с.61].

Необхідно також вжити заходи щодо посилення координації діяльності органів виконавчої влади, правоохоронних органів, з метою створення цілісної системи забезпечення дотримання законодавства про охорону інтелектуальної власності. Удосконалення економічних важелів охорони інтелектуальної власності вимагає найпильнішої уваги, оскільки вони обумовлюють масовість і стійкість порушень прав інтелектуальної власності. Слід розробити систему економічних стимулів (податкових, кредитних, страхових) комерціалізації запатентованих науково-технічних досягнень. Зокрема, вже протягом тривалого часу обговорюється питання про створення Фонду сприяння патентуванню

українських винаходів за кордоном, з його частковим фінансуванням з Державного бюджету в рамках окремої статті бюджетних витрат на охорону інтелектуальної власності. У Державному бюджеті слід також передбачити належне фінансування витрат на розвиток інфраструктури охорони інтелектуальної власності, модернізацію технічної бази державних установ цієї сфери і впровадження в них новітніх інформаційних технологій [4, с. 362].

Щорічне динамічне зростання кількості виданих охоронних документів на об'єкти права інтелектуальної власності, підвищення активності правовласників щодо захисту своїх прав призводять до збільшення кількості

судових справ у цій сфері. Своєю чергою, велика завантаженість судів загальної юрисдикції, недостатня кількість суддів відповідної кваліфікації призводять до того, що справи розглядаються по декілька років. Тому актуальним є впровадження альтернативних способів розв'язання спорів у сфері інтелектуальної власності, зокрема, медіації, та вивчення питання, пов'язаного із створенням в Україні спеціалізованого Патентного суду [5, с. 132].

Підсумовуючи вищезазначене, можна зробити висновок, що сучасна система охорони інтелектуальної власності практично перебуває на етапі свого становлення та потребує подальшого удосконалення. Велика кількість порушень у сфері інтелектуальної власності вимагає запровадження широкого спектру заходів з її удосконалення. Створення державної системи охорони інтелектуальної власності стане міцним фундаментом для подальшого інноваційного розвитку України, підвищення її конкурентоздатності на світовому ринку.

Бібліографічні посилання:

1. Драпак М. К. Основи інтелектуальної власності: Навч. гіосібн. К.: Ін Юре, 2014.- 156 с.
2. Макода В. Є. Правова охорона промислових зразків в Україні. К.: Юрінком Інтер, 2014. - 226 с.
3. Підпригора О. А. Проблеми кодифікації законодавства про інтелектуальну власність // Українське право. - 2013. - С. 61 -80.
4. Святоцький О. Д. Право інтелектуальної власності: Підручник. К.: Юрінком Інтер, 2015. - 362 с.
5. Сіренко І. Юридична природа прав на об'єкти інтелектуальної власності // Українське право. - 2015. - С. 132—135.

Замишляк С.І.
студент 2 курсу магістратури
факультету № 2 ННІЗДН ОДУВС
Науковий керівник:
Маковій В.П.
кандидат юридичних наук, доцент,